

Zároveň má postihovať páchateľa, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Okrem toho súd pri individualizácii trestu musí prihliadnúť najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Tieto zásady pre ukládanie trestov súd nesprávne aplikoval, značne zľahčil represívnu a preventívnu stránku trestu a to tak v rovine individuálnej prevencie ako aj generálnej prevencie. Následne uviedol, že obžalovaný sa z malicherných dôvodov, v stave stredne ťažkej opitosti, po požití alkoholu, rozhodol vo večerných hodinách viesť svoje motorového vozidlo. Poukázal, že hodnota alkoholu v dychu obžalovaného podľa vykonaných meraní viac ako dvojnásobne prekročila hodnotu, pri ktorej podľa poznatkov súčasnej vedy sa bežný jedinec nachádza v stave vylučujúcom byť účastníkom cestnej premávky. Práve túto okolnosť súd nedostatočne zohľadnil pri ukladaní doby zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel. Má za to, že aj keď sa obžalovaný k spáchaniu trestného činu priznal, práve okolnosť, že sa skutku dopustil pod vysokým vplyvom vyššie uvedenej návykovej látky, pri ktorom je vedenie motorového vozidla sťažené do takej miery, že je pre bežných účastníkov cestnej premávky veľkou hrozbou a že k vedeniu vozidla došlo vo večerných hodinách, už po západe slnka, čo mohlo viesť aj k iným následkom, je potrebné obžalovaného na dlhší čas vylúčiť z účasti na cestnej premávke ako vodiča všetkých druhov motorových vozidiel. Poukázal, že obžalovanému nie je cudzie porušovanie noriem jednak trestného práva ako aj práva administratívneho, čo je zrejme z odpisu registra trestov (tri záznamy, ktorých povaha je rozdielna ako skutok, ktorý je predmetom tejto trestnej veci) a priestupkových lustrácií obžalovaného (šesť záznamov, z toho tri na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v jednom prípade aj za jazdy na bicykli pod vplyvom alkoholu). Argumentácia súdu, že uložil prísnejší peňažný trest ako kompenzáciu za neuloženú vyššiu dobu trestu zákazu činnosti považuje za nie vhodnú v danej veci, keďže obžalovaný si bol vedomý, že v prípade, ak dôjde k odhaleniu jeho protiprávneho konania, príde o možnosť dochádzať do zamestnania v zahraničí ako vodič motorového vozidla. Záverom vyslovil názor, že súd pri rozhodovaní o treste obžalovaného v časti týkajúcej sa uloženého trestu zákazu činnosti pochybil, uložil mu trest, ktorý je v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel po dobu najmenej 36 mesiacov.

K podanému odvolaniu sa prostredníctvom obhajcu vyjadril obžalovaný. Úvodom uviedol, že s odvolaním prokurátora, ako aj jeho zdôvodnením nesúhlasí, rozhodnutie okresného súdu vo výroku o treste pokladá za vecne správne a náležité odôvodnené. Poukázal, že k spáchaniu trestného činu sa priznal a úprimne jeho spáchanie oľutoval. S orgánmi činnými v trestnom konaní počas celého prípravného konania spolupracoval. Je pravdou, že v minulosti sa dopustil aj priestupkov na úseku dopravy, ktoré však podľa jeho názoru neboli závažného charakteru a i sudca pri ukladaní trestu sa s touto skutočnosťou vysporiadal. Doposiaľ však nikdy neriadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, za takýto skutok v minulosti postihnutý nebol a ľutuje, že sa tohto skutku dopustil. V danom prípade sa jedná o prvé pochybenie takéhoto charakteru. Uvedomuje si protiprávnosť svojho konania, ako aj možné následky, ktoré z takéhoto konania mohli nastať. Je to pre neho obrovské ponaučenie do budúcnosti a je presvedčený, že sa takéhoto konania už nikdy nedopustí. Uvedomuje si, že v záujme ochrany spoločnosti, mu z dôvodu spáchania trestného činu bude uložený trest, ktorý vzhľadom na rozsudok okresného súdu vníma, ako primeraný. V konkrétnej trestnej veci, ako páchateľ naplnil len základnú skutkovú podstatu trestného činu podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. V predošlom období síce bol opakovane priestupkovo riešený za priestupky, ale menšej závažnosti na úseku cestnej premávky, naposledy v roku 2018. Taktiež bol opakovane potrestaný, pričom v dvoch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený a posledný trest vykonal v roku 2007. Okresný súd okrem zhodnotenia jeho osobných pomerov zohľadnil aj okolnosti za ktorých bol trestný čin spáchaný. Rozsudok okresného súdu v sebe subsumuje nielen represívnu a výchovnú funkciu trestu, ale i zásadu humanity, z ktorej vyplýva zákaz neprimeranej sankcie, predovšetkým ku konkrétnym okolnostiam prípadu a pomerov a páchateľa. Ak by okresný súd rešpektoval argumentáciu prokurátora, prišlo by v danom prípade k porušeniu zásady humanity, čo by bol závažný nedostatok v rozhodovacej činnosti súdov v demokratickej spoločnosti a návrat k prvkom retributívnej justície. Na záver uviedol, že okresným súdom uložený trest zákazu činnosti považuje za zákonný, dôvodný a primeraný. Navrhol, aby odvolací súd zamietol odvolanie prokurátora a napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Obžalovaný V. V. sa verejného zasadnutia odvolacieho súdu osobne nezúčastnil, pričom požiadal, aby sa verejného zasadnutia vykonal v jeho neprítomnosti.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že pokiaľ ide o výrok o vine a výrok o uloženom peňažnom treste, tieto nenamieta, tieto považuje za zákonné a správne. Namieta výšku uloženého trestu zákazu činnosti, a to aj vzhľadom na výšku ovplyvnenia alkoholu, keď bolo u obžalovaného zistené viac ako 2 promile. Navrhol, aby bol obžalovanému uložený prísnejší trest zákazu činnosti.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol zamietnuť odvolanie prokurátora. Poukázal, že výška peňažného trestu kompenzuje hodnotu alkoholu, ktorá bola u obžalovaného zistená. Trest zákazu činnosti vo výmere 24 mesiacov považuje za dostatočný, a to aj s ohľadom na tú skutočnosť, že obžalovaný pracuje v zahraničí a vodičské oprávnenie potrebuje k výkonu svojej práce.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Preskúmaním napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho, odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné rozhodnutie vo veci. Okresný súd výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil, keď dospel k záveru, že obžalovaný V. V. svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o vine ani v postupe súdu predchádzajúcom tomuto výroku, nezistil chyby odvolaním nevytýkané a odôvodňujúce podanie dovolania, preskúmal z podnetu podaného odvolania v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. len výrok o uloženom treste.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s výrokom o treste napadnutého rozsudku a úvahy, ktoré súd prvého stupňa k tomuto viedli, považuje za správne, keďže okresný súd pri ukladaní druhu a výmeru trestu obžalovanému postupoval v súlade s ustanovením § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a § 38 Trestného zákona. Pri ukladaní druhu a výmery trestu okresný súd dôsledne prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona s prihliadnutím na účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovanému okresným súdom, keď obžalovaného V. V. odsúdil podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, § 56 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona na peňažný trest vo výške 2.000 eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace, považuje odvolací súd za zákonný.

V súvislosti s námietkami prokurátora k uloženému trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu dvoch, krajský súd poukazuje na ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona, ktoré ustanovuje účel a zásady ukladania trestov. Okrem represívnej a výchovnej funkcie trestu, kladie dôraz na zásadu humanity, z ktorej vyplýva zákaz neprimeranej sankcie vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam prípadu a pomerom páchatela. Za základnú funkciu trestu je možné považovať represívnu (zabránenie v novej trestnej činnosti), netreba však zabúdať ani na výchovnú funkciu trestu, či už vo vzťahu k páchatelovi trestného činu v podobe individuálnej prevencie, alebo vo vzťahu k ostatným občanom, potenciálnym páchatelom na generálnu prevenciu. Podľa § 34 ods. 2 Trestného zákona, trest možno ustanoviť len v intenciách zákona a v takej miere ako ustanovuje zákon, v súlade so zásadou

zákonosti. Preto súd pri ukladaní konkrétneho druhu trestu a jeho výmery musí dôsledne zvážiť, akým spôsobom bude naplnený účel trestu, a to aj s ohľadom na proporcionalitu zásahu do práv páchatel'a. Nevyhnutným definičným predpokladom primeranosti trestu je zásada individualizácie trestu obsiahnutá v rámci § 34 ods. 4, ods. 5 Trestného zákona, ktorá nepriamo vyplýva aj z čl. 16 ods. 2 Ústavy SR a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Trest má byť aj humánny, vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. Trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatel'a nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutnej miere.

Obžalovanému bol ukladaný trestu zákazu činnosti na základe ustanovenia § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis. Trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel' dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou. Pokiaľ okresný súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu dvoch rokov v zmysle cit. ustanovenia nie je možné sa stotožniť s názorom prokurátora o nesprávnosti, tohto výroku v napadnutom rozsudku. V tejto súvislosti sa žiada pripomenúť, že podľa § 321 ods. 1, písm. e). Trestného poriadku odvolací súd môže zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste iba v tom prípade, ak je uložený trest neprimeraný. Obžalovanému bol okresným súdom uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu dvoch rokov, pričom prokurátor sa domáha, aby mu bol uložený trest zákazu činnosti na dobu troch rokov, teda navýšenie trestu o jeden rok. Ako už bolo uvedené súd môže uložiť páchatel'ovi trest zákazu činnosti na jeden rok až desať rokov, za takejto situácie potom nie je možné považovať uložený trest zákazu činnosti za neprimerane mierny, aj trest zákazu činnosti vo výmere 2 rokov má represívny účinok.

Po zhodnotení všetkých skutočností, majúci význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery dospel aj odvolací súd k záveru, že uložený trest zákazu činnosti zodpovedá zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 34 a § 38 Trestného zákona a postih obžalovaného peňažným trestom vo výške dvetisíc eur spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu dvoch rokov je adekvátny, v dostatočnej miere odzrkadľuje závažnosť spáchaného prečinu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného a zodpovedá požiadavkám zabezpečenia generálnej i individuálnej prevencie, pričom uložený trest nie je možné považovať za mierny.

Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že prvostupňový súd rozhodol správnym a zákonným spôsobom a preto odvolanie prokurátora v zmysle ustanovenia § 319 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.